

יששכר אזרזר

הוחזר לחיק הוריו

24 שעות

אחרי שנחטף -

אבל האימה

השתלטה על

מישפחתו רק

אחרי שחזר

הסיום הסתיים דינה אזרזר, אמו של יששכר בן ה-10, החטוף, מחבקת את בנה בפתח תחנת המישטרה. אחרי שהשוטרים הצליחו, במיבצע רב-ממדים, לאתר את חוטפיו. יששכר המבוהל לא זז מאמו לשניה.

בן-הדוד החוטף

מספר היקר, בלשונו:

"כל הזמן נתנו

לי מכות"

"אחרי הלימודים ירדתי לשחק יוסי דהאן, החבר שלי. אחריה הצהריים הייתי צריך ללכת למסיבה בבית-הספר. חילקו את התעודות. ישבתי על הגדר ואכלתי הגלידה. פיתאום בא אלי איש אחד. לא הכרתי אותו. ושאל אם אני קוראים לי יששכר. אמרתי לו שכן. אז הוא שאל אם לאבא קוראים שלמה ולאמא דינה. אמרתי לו כן. הוא היה גבוה וברירי, חזק לו מישקפיים וחולצה כחולה. אז הוא אמר לי 'אני דוד שלך. אני מחפש את את אבא. קח אותי לאבא'. אמרתי לו שאבא בחנות. אבא עובד כל היום והוא לא בבית. אז הוא אמר לי שאני אקח אותו לחנות של אבא. טוב. לא היה לי מה לעשות. אמרתי: בסדר. אמרתי לו שאני רוצה שגם יוסי, החבר שלי, יבוא אתי. אז הוא אמר ליוסי, 'אתה תישאר

היה זה אחד הפשעים החמורים של מדינת ישראל ידעה מעודה. הטיפת ילד, התאכזרות כלפיו ודרישת כופר, תוך איומים שבכל פעם יכרתו אבר אחר מגופו וישלחו להוריו. זהו סוג חדש, מפחיד ביו תר, של פשיעה. נופך של זוועה תרמה לכך העובדה שהחטיפה תוכננה ובוצעה עלידי בני מישפחתו של החטוף, כשאת התפקיד הראשי ממלא בה בידודתו.

אומנם, הילד נמצא ושניים מן החוטפים נלכדו, אך המסך ירד לפי-שעה רק על המערכה הראשונה של הפרשה הדר-מאית. מישפחת החטוף מוסיפה לחיות בפחד מפני נקמה, ובלשי המישטרה הזו הירו את בני הבית שלא לעזוב את דירתם ושלא להסתובב בחוץ שלא לצורך. עד לתפיסתם של שני השותפים הנותרים לי מעשה-החטיפה.

מיקרה החטיפה העמיד את מישטרה ישראל על רגליה, וחשף מאלמוניותה את מישפחת אזרזר, המונה עשר נפשות ומתי גוררת בבילוק 649, בשכונת עתיקות ד' באשקלון. בנה החטוף, יששכר בן ה-10, הפך "גיבור השכונה".

גיבור השכונה

יששכר אזרזר, פצה פה למרור יששכר עדיין אינו מעכל את החוויה המזעזעת.

נוסעים לתלי-אביב, לא להרבה זמן. אבל אני כבר האמנתי לו עליו. אמרתי לו: 'אתה משקר עלי'. צ' תי: 'זה לא נכון!' אבל הוא התרגו עלי וצעק, 'תוק ילד. ככה לא מדברים עם הדוד'. פיתאום אני, 'הגענו לתלי-אביב'. לא ידעתי איפה אני. הרב לי מכות שאני ייכנס לבית. הם קשרו אותי ביד וברגליים שאני לא אברח. ואחרי-כך קשרו אותי מיטה והשאירו רדיו. הנה, תראת את הסימנים החבל על הרגליים. העיניים שלי היו כל הזמן קרות. הייתי רק שומע אותם מדברים. שמעתי יהודה (החוטף) אומר לחבר שלו שירביץ לי אם מדבר. 'קשרו אותי חזק למיטה. ולא יכולתי

כאן. הוא צעק על יוסי ואמר לו: 'אבא של יששכר לא רוצה לראות אותך!'. 'אז הוא לקח אותי איתו והלכנו לתחנת האוטובוסים. חשבתי, הולכים לאבא. בדרך אמרתי לאיש הזה: 'אני רוצה להגיד לאמא שלי שאתה לוקח אותי'. אבל הוא משך אותי בכוח ודחף אותי לתוך מכונית אדומה, טובארו. הוא אמר לי לא לשאול שאלות ולהיות ילד טוב. סגרנו לי את העיניים ואמרו לי 'אם תדבר, נהרוג אותך'. הם שמו לי מיטפתת שחורה על העיניים וקשרו לי את הרגליים. היה באוטו עוד בן-אדם. רציתי לשאול אותם שאלה, אבל הם תפסו אותי בבוח, עם הידיים ככה חזק, וכמו שהייתי בוכה קשרו לי את העיניים ואת הידיים. 'בהתחלה לא פחדתי, חשבתי עושים צחוק. חשבתי לוקחים אותי לעיר. הם נסעו מהר ואני כאב לי הידיים והעיניים מהקשירה. התחלתי לצעוק, 'למה לא נוסע עים לאבא?' זה שישב עלידי נתן לי מכת שאני אשתוק. הדוד הזה לא ענה לי. הוא דיבר עם החבר שלו. ככה בשקט. מה שלא יכולתי לשמוע. אחר כך אמר לי להיות בשקט. אחרי-כך אמר שאנחנו

אבי החטוף

שלמה אזרזר, שממנו דרשו החוטפים סכום של 40 אלף לירות תמו בנז, חושש לגורל ילדיו. הוא מסרב להאמין שהפרשה הסתיימה, ובדל לשלוח את ילדיו לקיבוץ או לשיבה. הוא גם שוקל העתקת המישפחה מאשקלון, בעיקבות החטיו

ושוב בבית יששכר אזרזר (מימין) יושב לצד אחותו, דקלין, המשרתת בצה"ל. האחיות נשבעה שלא תניח לאח הקטן לעזוב יותר את הבית לבדו. דקלין והאם (שנייה משמאל) עדיין לא התאוששו מהלם החטיפה.